

Jandeamus 1950/4

Kendo går framåt

– Jag hörde att du tränade kendo. Och du skulle visst veta en del.

– Jo, jag tränar kendo, det stämmer.

– Man säger att ni får så lite folk till träningarna för att det skulle vara så jobbigt och underligt. Har du någon kommentar?

– Jo, det är jobbigt, visst är det det. Fast det är ju å andra sidan mycket här i livet som är jobbigt. Så det är nog inte det. Nej, det är nog snarare att det är tråkigt!

– Tråkigt, vad menar du med det? Du är ju fantast har jag förstått!

– Ja, tråkigt! Man tränar och tränar och tränar. Så är det inte mer med det. Och det är ju inte särskilt roligt som du förstår.

– Men...?

– Ja, ibland märker man ju förstås att man gjort ett litet framsteg. Man kanske får in ett hugg!!! Och det är ju roligt. Men för det mesta får man inte in något.

– Jaså du, så man träffar bara ibland? Vad händer annars då? Står man bara där och fäktar i luften?

– Det är klart att man hugger i luften också, men mest hugger man på någon annan. Men vad jag menade var att plötsligt, ja så där helt plötsligt, har man huggit ett perfekt hugg. Och det är ett verkligt perfekt hugg rakt igenom. Man vet att det är ett perfekt hugg redan innan man huggit det. Och motståndaren vet också att det är ett perfekt hugg och att han kommer att träffas. Men man kan inte förklara något av hugget. Det är perfekt. Det träffade därför att det var ett riktigt hugg. Och det var ett riktigt hugg därför att det skulle träffa. Fattar du?

– Nej.

– Det gör ingenting, för det gör inte jag heller. När man träffar rik-

tigt då klarnar det på något sätt. Då vet man plötsligt att man kommit en bit på väg. Man är på rätt väg. Träningen har givit ett resultat och allt det gråa runtomkring har fått skimrande nyanser. Känslan sitter i rätt länge, faktiskt.

– Det där skulle alltså vara kendons glädjeämne: Ett ensamt hugg en gång per termin. Då förstår jag att ni inte kan vara så många!

– Njaa, en gång per termin är väl att ta i. Träffa någon gång i alla fall. Jag fick vänta i tre år innan jag träffade riktigt första gången.

– Det låter ju bra, det där! Jag hoppas du träffade med det hugget i en tävling så att vi fick någon nytta av det. För ni har väl tävlingar?

– Jodå, det är klart att det finns tävlingar. All träning är tävling, vare sig det är träning eller tävling. Står du ensam och övar hugg i den brinnande solnedgången vid havet är det tävling. Och tävlar du i VM är det tävling. Du tävlar hela tiden. Även i tävling. Det är ingen skillnad. Den enda skillnaden är att du aldrig tävlar mot någon annan!

– Har du inte virrat bort dig nu?

– Jo. Men du tävlar hela tiden bara mot dig själv. Inte på det sättet att du skall vinna över någon annan. Det spelar ingen roll om du vinner eller förlorar mot andra. Du har alltid tid att komma igen, att göra bättre nästa gång. I morgon, nästa år. Det är detsamma. Om du tränar mot en som har hållit på mycket längre tid än du så kanske han får in flera riktiga hugg på dig medan du inte får in ett enda. Var då inte ledsen över att du inte har träffat honom utan gläds i stället åt vad han gör riktigt. Din uppgift i träning och tävling är att hjälpa honom att utveckla sin kendo. Att du inte får in ett enda hugg spelar därför ingen roll. Din uppgift för dig själv är att tävla mot dig själv. Att utveckla *din* kendo. Att träffa din egen kendo, och det kan du bara göra själv. Träna dig så att du blir medveten om och när du gör riktigt. Blir du det så träffar du. Oavsett vem du möter. Allas kendo är olika. *Du* skall utveckla *din* kendo, och den kan inte jämföras med andras. Kontentan av det här är att tävlingen fortgår hela tiden. En tävling utan vinnare och förlorare.

– Jaha, men hur stämmer det där in med "vanliga" tävlingar då?

– De är bra, framförallt ur en synvinkel: Man skärper sin träning, sitt övande, i ett tävlingsmoment. Vem som sedan vinner hela den officiella tävlingen spelar egentligen ingen roll. En som har åkt ut redan tidigt kan vara en mycket bättre vinnare än den formella slutsegraren. Han kan nämligen ha utvecklat sin egen kendo mycket mycket bättre än den andre.

– Det här låter ju rätt filosofiskt. Går ni omkring och tänker på allt det där?

– Nej. Vi tränar.